

Jimmie Åkesson: Sommartal 2010

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare

Datum

7 augusti 2010

Plats

Sölvesborg

Sverigeväänner! Jag tror att jag har inlett varenda tal under den här mandatperioden med orden "det går fort nu" eller något liknande. Mot bakgrund av det faktum att det imorgon bara är sex veckor kvar till valdagen och att valet faktiskt redan är igång i och med att brevröstningen från utlandet har startat så är väl kanske just orden "det går fort nu" mer motiverade än någonsin. Det går fort- och det går bra! Vi såg häromdagen fantastiska siffror i Aftonbladet och United Minds mätning - och det är inte bara våra siffror som är fantastiska. Att det är så jämnt mellan blocken ger oss slagläge, var och varannan mätning ger oss rollen som tungan på vågen i riksdagen och det är precis den roll vi behöver för att kunna få genomslag för våra profilfrågor. Det är många som är nyfikna på hur vi resonerar kring det här med vågmästarrollen. Vilken regering tänker vi stödja? Vilka krav kommer vi att ställa? Tror vi verkligen själva på möjligheten att få något inflytande över regeringen? Och så vidare. Gång på gång får jag upprepa, att vi är beredda att samtala, förhandla och samarbeta med alla partier i riksdagen, förutsatt att vi får någonting tillbaka. Gång på gång får jag upprepa att vi inte tänker sätta oss i knäet på vare sig borgare eller socialister utan att våra väljare ska få någonting tillbaka. Får vi ingenting tillbaka, så går vi total opposition. Vilken regering vill vi då helst stödja? Vilka har vi mest gemensamt med? Och så vidare. Ärligt talat blir jag skrämnd av båda de tydliga alternativ som står till buds den här gången. Det skrämmer mig att vi kan få ett statsråd som fram till för bara ett par år sedan stolt kallade sig kommunist. Å andra sidan är jag lika skrämnd av att vi redan idag har ett folkpartistiskt statsråd som säger sig vilja avskaffa Sverige. Det skrämmer mig att totalt verklighetsfrämmande politiker i Vänsterpartiet och Miljöpartiet kan få stort inflytande över invandrings- och integrationspolitiken - partier som kräver till exempel ännu en amnesti för illegala invandrare. Å andra sidan är jag lika skrämnd av att studera invandringsciffrorna under den här borgerliga regeringen med Tobias Billström som migrationsminister. Invandringen till Sverige har aldrig varit så stor som under den här mandatperioden. Det skrämmer mig att den rödgröna statsministerkandidaten tycker att det svenska

är "töntigt". Å andra sidan är jag lika skrämmd över att vår nuvarande statsminister tycker att vi svenskar är barbarer och vår näringsminister (och vice statsminister) hävdar att det inte var svenskar som byggde Sverige - det var människor som kom utifrån. Båda alternativen skrämmer - det ena är knappast bättre än det andra. Vårt långsiktiga mål kan inte vara att förbli stödparti åt något av de här regeringsalternativen i utbyte mot några köttben då och då. Vi vill helt enkelt inte ha det samhälle som de har skapat åt oss. Vårt långsiktiga mål måste vara att själva bli ett regeringsalternativ - ett Sverigevänligt regeringsalternativ - som kan styra landet i en annan riktning. Nu är väl kanske inte det ett så realistiskt scenario just den här gången, men det betyder inte att vi ska sälja oss billigt. Syftet med att sträva efter en vågmästarroll är att kunna få genomslag i våra profilfrågor, annars har vi ingen nytta av en sådan roll. Vi ska kräva en mer ansvarsfull invandringspolitik om vi ska stödja någon minoritetsregering. Vi ska kräva hårdare tag mot brottsligheten om vi ska stödja någon minoritetsregering. Vi ska kräva en värdig ålderdom - inte minst en avskaffad pensionärsskatt - om vi ska stödja någon minoritetsregering. Så ser jag på vår roll den här gången, men så snart vi skaffat oss den rollen är det dags att börja tänka större och långsiktigt. Det går alltså fortsatt bra för oss i opinionen men det är inte bara i det avseendet det går bra för oss. Nu när det är skarpt läge kan vi också se hur vi växt sedan förra valet, att vi lyckats utveckla partiets organisation på ett sätt så att vi kan göra allting lite bättre, lite bredare och i större omfattning än tidigare. Vi har lyckats ställa upp kandidater i de allra flesta kommuner och landsting, vi blir ständigt fler medlemmar och aktiva, vi når ut brett och vi är idag ett reellt alternativ för en stor del av väljarna. Så att, som Sverigevän finns det alltså mycket att glädja sig åt och se fram emot en dag som denna. Tyvärr ser framtiden inte lika ljus ut för alla. Och då tänker jag kanske inte i första hand på Mona Sahlin, även om beskrivningen passar in även på henne. Jag må, åtminstone för stunden, vara Sveriges minst populära partiledare, men till skillnad från Sahlin kan jag åtminstone glädja mig åt att inte att ha gjort ett så dåligt jobb att en betydande del av mitt eget partis väljare skulle föredra min ärkerival som statsminister. "Sjunkbomb" tror jag bestämt var det ord som den socialdemokratiska tidningen Aftonbladet valde för att beskriva sin partiledare för en tid sedan. Tyvärr är det en sjunkbomb som fortfarande har kapaciteten att fullständigt sänka det som finns kvar av den skadeskjutna svenska skutan. Men nej, det är inte i första hand Mona Sahlins framtid jag oroar mig för. Däremot tänker jag på våra äldre, på landets pensionärer, varav alldeles för många, alldeles för länge har tvingats leva på en alldeles för låg inkomst. Tidigare i år fick många äldre se sina redan minimala

marginaler krympa ihop till noll och ingenting när pensionsbromsen slog in och pensionerna sänktes. För bara drygt en vecka sedan meddelade Pensionsmyndigheten dessutom att en ytterligare pensionssänkning på omkring 4–5 procent är att vänta nästa år. Redan innan dessa betydande inkomstsänkningar fanns det svenska pensionärer som inte hade råd att laga sina trasiga tänder eller hämta ut den medicin som skulle kunna göra dem friska. Vad ska dessa människor spara in på nu? Jag vet inte, och även om detta inte är något som till synes oroar Fredrik Reinfeldt så oroar det mig. Jag skäms över hur vi behandlar de människor som tagit hand om oss under vår uppväxt och byggt vår välfärd. Man kan ju tycka pensionsbroms och straffbeskattning skulle vara elände nog för våra gamla, men tyvärr stannar det inte där. Även utanför Rosenbad finns det samvetslösa bovar som vill förneka äldre rätten till trygghet. Enligt den senaste statistiken från Brottsförebyggande rådet upplever vi en kraftig ökning av antalet stölder och rån som riktar sig mot äldre: 2007 rapporterades 3 700 stölder i bostäder hos äldre och funktionshindrade, 2009 hade den siffran stigit till nästan 5 000. Under det första kvartalet i år rapporterades 2 497 sådana brott, vilket pekar på en siffra på uppemot 10 000 för hela året. Bara i Västra Götaland rapporteras nu fler än tio åldringsrån om dagen och rånen har dessutom blivit allt grövre och allt våldsammare. För bara några veckor sedan kunde vi läsa om ett fall på Rosengård i Malmö där man lurade sig in hos en ensam 73-årig kvinna, misshandlade henne, stal hennes värdesaker och lämnade kvar henne, svårt blödande med skallskador, utan att bekymra sig det minsta om huruvida hon skulle överleva eller inte. Även Lex Sarah-anmälningarna inom äldre- och handikappomsorgen ökar på flera håll i landet och även om den absolut övervägande majoriteten av all personal inom hemtjänst och hemsjukvård är ärliga människor som gör ett fantastiskt jobb - många gånger dessutom under mycket svåra förhållanden - så tycks det tyvärr ha blivit vanligare att äldre blir bestulna även av personer som är satta att ta hand om dem. Sverigedemokraterna kommer inom kort att presentera en handlingsplan för kampen mot åldringsrånen. Brott mot våra äldre är en utveckling som måste bekämpas med alla till buds stående medel. Vad som står klart redan nu är: Gränskontrollerna måste återupprättas och skärpas. Vi vet att åldringsrånarna, precis som de flitigt diskuterade tiggargångarna, ofta är kringresande sällskap hemmahörande i Östeuropa. Polisens rutiner och samordning måste förbättras. Bakgrundskontrollen vid nyanställningar inom äldreomsorgen måste skärpas och samtliga landets kommuner måste upprätta en aktiv strategi för att förebygga, upptäcka och hantera brott mot äldre. En särskild legitimation måste snarast införas för hemtjänstpersonal inom samtliga

landets kommuner, så att det blir svårare för skrupellösa brottslingar att lura sig in i de äldres hem. Straffen för våld mot äldre måste skärpas kraftigt. Sverigevänner, våra äldre förtjänar bättre. Sverigedemokraternas målsättning är att Sverige ska bli världens tryggaste land att åldras i. En annan grupp som vid sidan av våra äldre har fått se sin trygghet urholkas är landets kvinnor. Sverige har idag störst andel anmälda våldtäkter i Europa samtidigt som vi också har en av de lägsta uppklärningsprocenten. Mellan 1975 och 2008 har antalet anmälda våldtäkter ökat med 700 procent. Även antalet anmälda gruppvåldtäkter, som tidigare varit ett närmast obefintligt fenomen i det svenska samhället, ökar kraftigt och har fyrdubblats under det senaste decenniet. Förra året anmälde mer än 6 000 kvinnor i Sverige att de utsatts för våldtäkt eller försök till våldtäkt. Det innebär att mer än en svensk kvinna våldtas varannan timme, dygnet runt, 365 dagar om året. Och då ska vi komma ihåg att mörkertalen bedöms vara enorma och att utvecklingen även inom andra kategorier av sexualbrott ser nästan lika illa ut. Samtidigt ökar också det icke-sexuella våldet mot kvinnor. Mot bakgrund av den här utvecklingen är det kanske inte så konstigt att mer än var fjärde svensk kvinna, enligt den senaste nationella trygghetsundersökningen, uppger att de känner sig otrygga i sin vardag, och att var tionde kvinna inte vågar gå ut ensam efter mörkrets inbrott. Våldet mot våra kvinnor drabbar alltså inte bara offren och deras familjer. Rädslan och otryggheten som våldtäkterna skapar försämrar även livskvaliteten och rörelsefriheten för en stor andel av landets kvinnor. Sverigedemokraterna har därför utsett kampen mot våldtäkterna till det här valets viktigaste jämställdhetsfråga, och vi kommer under de närmaste veckorna att sjösätta en landsomfattande kampanj på det temat. Vår målsättning inför den kommande mandatperioden är klar: Tryggheten för landets kvinnor måste öka och våldtäktsmännen ska jagas med blåslampa. Med tanke på den inverkan som våldtäkterna har på kvinnors trygghet och frihet och med tanke på det oerhörda lidande som de utsatta kvinnorna måste utstå, har det länge förbryllat mig hur förhållandevis lite energi som de partier och rörelser som kallar sig feministiska har ägnat åt att belysa och diskutera den här frågan. Jag har svårt att se någon annan rimlig förklaring till feministernas tystnad än att man inom stora delar av etablissemanget betraktar frågan som känslig på grund av den starka koppling som finns mellan den nya våldtäktsvågen och landets huvudlösa massinvandringspolitik. Brottsförebyggande rådet har i sina rapporter kring invandrares brottslighet 1996 respektive 2005 visat att invandrare är kraftigt överrepresenterade bland de misstänkta inom all brottslig verksamhet, men att det inte finns någon brottskategori där överrepresentationen är lika stor som när

det gäller just våldtäkter. Man har också visat att den femfaldiga överrepresentationen inte kan bortförklaras med hänvisning till skillnader i könsfördelning, bostadsort eller socioekonomisk status. Från politiskt korrekt håll framhålls påstådd diskriminering och selektering inom rättsväsendet som en förklaring till det här, men det avfärdas som en helhetsförklaring av BRÅ och rimmar illa med det faktum att vissa utomeuropeiska invandrargrupper, som till exempel Östasiater, till och med misstänks för våldtäkt i lägre utsträckning än infödda svenskar samtidigt som andra utomeuropeiska grupper, främst från Mellanöstern och Afrika, har en överrepresentation som ligger högt över snittet för gruppen invandrare. Och samma mönster går också igen i andra länder. Till exempel i Norge, där undersökningar har pekat på att samtliga överfallsvåldtäkter i huvudstaden begåtts av utomeuropeiska invandrare, men där överrepresentationen varierar kraftigt mellan olika invandrargrupper och där invandrare från Afrika och Mellanöstern står för den största överrepresentationen. Det är alltså ganska uppenbart för alla som inte medvetet väljer att blunda, att kulturskillnader och mer specifikt den hemska kvinnosyn som finns i många delar av Afrika och Mellanöstern är någonting som är nödvändigt att erkänna och studera om vi ska kunna förstå och i slutändan kunna stoppa den nya våldtäktsvågen. Om man skulle koka ned statistiken till att omfatta endast män från de mest överrepresenterade områdena och dessutom tar hänsyn till det uppskattade mörkertalet, så talar det mesta för att andelen - även i reella tal - skulle bli häpnadsväckande hög för att gälla ett så grovt brott som våldtäkt. Som alltid i de här sammanhangen är det samtidigt viktigt att framhålla att det bland gruppen invandrare totalt sett är en förhållandevis liten grupp som någonsin gör sig skyldiga till våldtäkt och att det bland de invandrare som kommit till vårt land inte saknas goda exempel på människor som har anpassat sig och bidragit till vår välfärd. Det är viktigt att framhålla i den här debatten, men det förändrar inte det faktum att den kraftiga överrepresentationen måste erkännas, belysas och diskuteras. Och det förändrar heller inte det faktum att den krav- och urskillningslösa massinvandringspolitik som bedrivits från både socialistiskt och borgerligt håll de senaste decennierna har utsatt tiotusentals svenska kvinnor för ett trauma och ett lidande som de hade kunnat slippa med en annan politik. Jag förstår att de som kallar sig feminister och samtidigt försvarar den rådande invandrings- och integrationspolitiken hellre stoppar huvudet i sanden och skjuter på budbäraren än ser sanningen i vitögat och erkänner att avskaffandet av Sverige som en svensk nation för dem är en så viktigt fråga att priset i form av ett antal tusen våldtagna svenska kvinnor om året är värt att betala. Att jag förstår dem är dock

inte detsamma som att jag tycker att deras agerande är försvarligt. Det finns inga som helst ursäkter för att förneka fakta som skulle kunna bidra till en ökad förståelse och mer effektiva åtgärder, som skulle kunna rädda mängder av kvinnor från den kränkning och den sorg som en våldtäkt innebär. Sveriges feminister borde skämmas! Ett sätt att skjuta på budbäraren, vid sidan av att dra fram den vid det här laget ganska utnötta rasiststämpeln, är att ifrågasätta statistiken. Några av de invändningar som framkommit mot statistiken från Brottsförebyggande rådet är att den har ett antal år på nacken och därför inte säger så mycket om situationen idag och att uppgifterna från BRÅ endast gäller misstänkta gärningsmän och därför inte säger någonting om mönstret bland dem som faktiskt döms. Som ett svar på den här kritiken har vi därför nu påbörjat en omfattande studie, där vi har begärt ut domarna ifrån samtliga våldtäktsfall i svenska tingsrätter under förra året. Resultatet från studien kommer att presenteras i samband med lanseringen av vår kampanj mot våldtäktsvågen. Vi kommer då också att presentera ett fullständigt åtgärdsprogram för hur vi vill bekämpa våldtäkterna och förbättra hänsynen till våldtäktsoffren. Redan nu kan jag dock avslöja ett antal av de punkter som kommer att ingå i programmet: Invandringen från kulturellt avlägsna länder måste kraftigt begränsas och vi måste utarbeta effektivare former för att säkerställa att de invandrare som vi släpper in i landet inte är kriminellt belastade och inte hyser negativa attityder gentemot svenska kvinnor. Vi måste också börja ställa krav på de invandrare som redan befinner sig här ska anpassa sig till vårt levnadssätt. Lagstiftningen kring erhållandet av svenskt medborgarskap ska skrivas om, dels genom att kraven för att kunna bli medborgare ska skärpas och dels genom att nya medborgarskap i framtiden ska behäftas med en provotid på tio år. Om man under den perioden gör sig skyldig till ett allvarligt brott som till exempel våldtäkt, ska medborgarskapet kunna dras in och personen utvisas på livstid. Ett statligt stimulansbidrag för att utöka arbetet med att förbättra otrygghets- och riskskapande miljöer ska utgå till landets kommuner. Och det samtidigt som lagstiftningen kring tillåtande av kameraövervakning av särskilt utsatta miljöer och stråk ska ses över i syfte att göra det lättare att få sådant tillstånd. Vid samtliga akutmottagningar i landets större städer ska det finnas personal som är specialutbildad för att på ett hänsynsfullt och professionellt sätt ta hand om våldtäktsoffer. Nolltolerans mot kvinnofientliga attityder och beteenden måste införas på landets skolor. Samtliga skolor i landet ska erbjuda en grundkurs i självskydd och självförsvar och personer som känner sig otrygga och hotade ska efter ansökan och utbildning hos polisen lagligt kunna få bära pepparspray. Rättsväsendets rutiner måste ses över och en oberoende

granskningskommission som ser över alla nedlagda våldtäktsfall och föreslår förbättringar bör inrättas. Till exempel är den nu gällande ordningen där endast tre av tjugoen polisdistrikt har en struktur och en organisation för hur man ska arbeta med hot- och riskbedömningar när det gäller våldsutsatta kvinnor inte acceptabel och så är heller inte det faktum att man i många våldtäktsfall underlåtit att inhämta rättsintyg från sjukvården. Informationen om våldtäktsoffers rätt till målsägandebiträden måste förbättras och fler våldtäktsoffer måste få hjälp av ett sånt biträde redan under förundersökningsperioden. I syfte att minska risken för våldtäkter mot barn ska vissa former av brottsprovokation tillåtas i jakten på pedofiler. Sverige måste också införa en motsvarighet till Storbritanniens Sarah's law, Det är en lag som infördes efter att den åttaåriga flickan Sarah Payne våldtagits och mördats av en tidigare dömd pedofil och innebär att föräldrar kan få tillgång till polisens register över tidigare dömda pedofiler och på så sätt bättre skydda sina barn från närboende sexförbrytare. Bara häromdagen kunde vi i nyhetsrapporteringen höra att den här lagen, som införts på försök i vissa polisdistrikt, har utvärderats och det visade sig att den varit en succé. Man bedömer att inte mindre än 60 brittiska barn har skyddats från sexuella övergrepp tack vare den här lagen och därför kommer den här verksamheten nu sannolikt att införas över hela Storbritannien. Mot bakgrund av denna och tidigare information är det helt obegripligt för mig varför regeringen Reinfeldt inte vidtagit några åtgärder för att införa en svensk version av Sarah's law. Varje extra dag som regeringen underlåter att agera innebär en onödig risk för Sveriges barn och ett vidmakthållande av principen om att pedofilernas integritet går före barnens trygghet. Det är en princip som vi sverigedemokrater aldrig kommer att acceptera, och vi kommer att jaga regeringen i den här frågan tills vi uppnått resultat. Sveriges våldtäktsoffer har rätt till upprättelse och farliga våldtäktsmän ska hållas borta från våra gator. Tyvärr garanterar den nuvarande lagstiftningen ingenting av det här. Straffen för våldtäkt är idag så låga att de utgör ett hån både mot offren och mot den allmänna rättsuppfattningen. Straffvärdet för våldtäkt måste höjas kraftigt. Pedofiler och andra gärningsmän som gjort sig skyldiga till särskilt råa eller upprepade våldtäkter ska överhuvudtaget inte släppas ut på gatorna igen!.. När våra motståndare hör det här sistnämnda brukar vi, vid sidan av ursäkten och försvar för våldtäktsmännen, få höra att införandet av verkliga livstidsstraff skulle bli så otroligt dyrt och att fängelseplatserna inte skulle räcka till. Mitt svar på det är: Jaha! Då får det väl bli dyrt då. Jag tänker i alla fall inte bidra till att upprätthålla ett samhällssystem som säger åt kvinnor och barn att vi inte har råd att skydda dem mot den allra

värsta sortens brottslighet. Och när det gäller platsbristen så är jag helt öppen för att, i händelse av att ett sådant behov uppstår, låta utreda möjligheten leasa fängelseceller åt våra värsta pedofiler och våldtäktsmän i till exempel Ryssland... Vi sverigedemokrater har ibland blivit beskyllda för att sakna en politik för landets kvinnor. Ja, vi har till och med blivit beskyllda för att vara kvinnofientliga. Det är naturligtvis inte sant. Få saker är så angelägna för oss som att skapa goda levnadsvillkor för Sveriges kvinnor och vi har mängder av förslag som skulle innebära en förbättring i det avseendet. Vad som däremot är sant är att vi inte accepterar dagordningen, prioriteringarna och spelreglerna som ställts upp av de radikala feministerna som alldeles för länge har fått agera talesmän för alla Sveriges kvinnor, och det är förmodligen också därför som vi får den här typen av beskyllningar kastade mot oss. När jag säger radikala feministerna, syftar jag inte bara på den rörelse som under sina kongresser sjunger kampsånger om att slita män i stycken och vars ledare nyligen, både bokstavligen och bildligen brände sitt förtroendekapital i Almedalen, utan på hela den klick inom samhällseliten som på marxistiskt manér vill skapa konstlade motsättningar mellan män och kvinnor, som inte tål några former av kritik och ifrågasättande, som mest är intresserade av symbolfrågor och av att förändra mäns och kvinnors beteenden på ett sätt som passar deras verklighetsfrånvända akademiska teorier och som älskar att problematisera och bekämpa sådant som de flesta vanliga svenska kvinnor och män inte ser som något problem överhuvudtaget, samtidigt som man ofta förbiser eller bidrar till att förvärra många av de problem som verkligen oroar eller försämrar livet för många av landets kvinnor. För att reda ut begreppen kommer jag här att tydligt deklarerat vad jag kommer att göra respektive inte kommer att göra för jämställdheten och Sveriges kvinnor under den kommande mandatperioden. Huruvida det är vi sverigedemokrater eller de radikala feministerna som står för de rätta prioriteringarna överlämnar jag helt till väljarna att avgöra: Jag kommer inte att arbeta för att mer skattepengar ska användas till byta ut ytterligare Herr Gärman-skyltar mot Fru Gärman-skyltar. Däremot lovar jag att slåss hårdare än någon annan för att bekämpa våldtäkterna och öka kvinnors trygghet på gator och torg. Jag kommer inte att verka för ett avskaffande av vårdnadsbidraget, dels därför att jag har svårt att se frivillig kvalitetstid med barnen som en så kallad fälla ("att inte vara hos sina barn när de är små är som att be någon gå på bio åt sig", som BRIS-grundaren Gunnel Linde ska ha sagt) och dels därför att jag är övertygad om att Sveriges föräldrar, kvinnor såväl som män, är fullt kapabla att själva avgöra vilken barnomsorgsform som är bäst för deras barn. Däremot kommer jag att arbeta för att förbättra situationen för ensamstående föräldrar, där de flesta är

kvinnor, genom att bland annat höja ersättningen i föräldraförsäkringen, höja underhållsbidraget och införa fler nattöppna dagis. Jag kommer inte att bidra till att skattefinansiera fler genuscertifierade sagoböcker och lekplatser och jag kommer heller inte att verka för ett fortsatt stöd till den kader av genuspedagoger som nu invaderat våra dagisplatser och skolor där man bland annat filmar, studerar och instruerar våra små pojkar och flickor i syfte att få dem att bete sig exakt likadant och leka exakt samma lekar. Däremot kommer jag att arbeta för att genom bland annat skärpt lagstiftning stärka skyddet för de tiotusentals flickor i Sverige som enligt en rapport från ungdomsstyrelsen riskerar att bli bortgifta mot sin vilja. Jag kommer också att verka för mer resurser och skarpare lagstiftning i kampen mot könsstämpning och hedersrelaterat förtryck. Jag tror personligen att de skulle vara bra om fler barn fick chansen att spendera mer tid med sina pappor under de första åren, men samtidigt tror jag inte att jag som politiker är bättre lämpad än Sveriges föräldrar att avgöra hur de ska ta hand om sina barn, och därför tänker jag inte verka för en kvoterad och detaljreglerad föräldraförsäkring. (När det gäller det här med kontakten med papporna så vet jag att många radikala feminister säger samma sak i sin argumentation för en kvotering, men när samma personer samtidigt slåss med näbbar och klor för inseminationsrätt för ensamstående och lesbiska par, så har jag lite svårt att tro att de menar allvar med vad de säger.) Däremot tänker jag arbeta för att mer pengar anslås till skolhälsovården, barnpsykiatrin och andra viktiga samhällsinstanser i syfte att motverka det faktum att var femte ung kvinna i Sverige numera mår så psykiskt dåligt att de skär sig själva med rakblad och knivar. Jag kommer inte att verka för att mer skattepengar ska gå till stipendier i likhet med det Vetenskapsrådet förra året beviljade i syfte att granska "trumpeten som genussymbol" samt närmare undersöka "de föreställningar som är verksamma och skapar trumpeten som en markör för manlighet". Däremot tänker jag arbeta för att mer resurser satsas på forskning och bekämpning av kvinnosjukdomar och jag tänker också arbeta för att samhällets stöd till anhörigvårdarna, varav de flesta är kvinnor, kraftigt ska förbättras. Jag understödjer gärna såväl en bransch med många kvinnliga entreprenörer som stressade småbarnsföräldrar och hårt arbetande kvinnor och män som inte riktigt hinner med hushållsarbetet och därför tänker jag inte medverka till att avskaffa RUT-avdraget. Jag vill snarare utveckla det så att det blir lättare och billigare för barnfamiljer och äldre att använda. Däremot vill jag genom att arbeta för en ansvarsfull ekonomisk politik tillskapa resurser som möjliggör en satsning på den offentliga sektorn, där en stor andel av Sveriges kvinnor arbetar, så att de dåliga villkoren i form av låga löner och undermåliga

arbetsmiljöer kan förbättras. Som sagt, jag lämnar det upp till väljarna att avgöra vilka prioriteringar som är de rätta. Ja, Sverigevänner, nu är det alltså bara sex veckor kvar till den stora dagen. Det är nu allt slit genom alla år ska betala sig, allt som någonsin har gjorts i och för vårt parti, varenda litet flygblad som delats ut, varenda affisch som klistrats upp, varenda insändare som skrivits, varenda litet inlägg som postats i något nätforum, varenda ord som sagts på möten runt om i landet, varenda en av er och alla andra som pratat med vänner och bekanta om partiet - allt detta och ännu mer - ska nu betala sig. Det kommer att bli oerhört tuffa veckor - och inte bara tuffa, de blir med all säkerhet också smutsiga. Smutskastningen kommer att tillta i takt med att vi närmar oss den 19 september. Man kommer att hitta på en rad stolligheter – den ena mer bisarr än den andra - för att stoppa våra framgångar. Häromdagen hörde jag till exempel någon som var säker på att räntan kommer att höjas och börsen dyka om vi kommer in i riksdagen. Men, Sverigevänner, vi gör som sjömannen: Han ber inte om medvind - han lär sig segla. Vi har haft god tid på oss att lära oss segla och nu äntligen ser vi ut att ha hittat rätt kurs mot Helgeandsholmen och riksdagshuset. Nu behöver vi bara hålla rätt kurs i sex veckor till, sen är vi framme. Och när vi väl är framme, är vi redo att ta oss an utmaningen att vända den skadeskjutna svenska skutan på rätt kurs igen! Och glöm inte: Det finns en sak som är starkare än världens alla arméer, och det är en idé vilkens tid är inne. Stort tack!

Taggar

2010, 2010-tal, Man, Politiska tal, Sommartal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-sommartal-2010>